

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobkyně: T. N. C.
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo zahraničních věcí
sídlem Loretánské náměstí 5, 118 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 13. 4. 2018, č. j. 106810-2/2018-OPL,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 13. 4. 2018, č. j. 106810-2/2018-OPL, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to k rukám jejího advokáta Mgr. Marka Sedláka do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím ministr zahraničních věcí zamítl rozklad žalobkyně proti usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále též „správní orgán prvního stupně“, „zastupitelský úřad“) ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3819/2017-HANOI-15, a toto rozhodnutí potvrdil. Usnesením správního orgánu prvního stupně byla podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt, která byla doručena správnímu orgánu prvního stupně dne 22. 11. 2017, a řízení o této žádosti bylo zastaveno.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že skutečnost, že žadatelka nemohla získat přes objednávací systém Visapoint termín k podání žádosti, zatímco jiný žadatel ano, svědčí tomu, že tento systém je funkční, protože plnil svoji regulační funkci. Pravomoc zastupitelského úřadu regulovat podávání žádostí o víza či pobyty vyplývá ze systematiky § 169d odst. 2, § 169f a § 169h zákona o pobytu cizinců, které stanoví podmínky pro podání žádosti o vízum či pobyt. Vzhledem k tomu, že existují velké rozdíly mezi zeměmi týkající se poptávaného počtu žádostí, přístupu žadatelů, jazykových možností úřadu, jazykových znalostí žadatelů, snah o obcházení stanovených pravidel, musí být i způsob organizace vízové agendy na konzulárních úřadech České republiky v zahraničí rozdílný. Zákonodárce tedy použitou konstrukcí neporušil zásadu rovnosti, ani se nedopustil diskriminace na základě státní příslušnosti. K namítanému rozporu postupu zastupitelského úřadu se Směrnicí EU o právu na sloučení rodiny žalovaný uvedl, že objednávací systém, ať již Visapoint, či systém telefonického objednávání, řeší jen organizaci podávání žádostí, nezavádí však žádné kvóty. Počet žádostí, které lze podat, vyplývá z kapacitních možností zastupitelského úřadu a jeho organizace, podobně jako je tomu standardně u všech osobně podávaných žádostí u jiných orgánů veřejné správy. Nelze tudíž shledat za odporující Směrnici o právu na sloučení rodiny, když v důsledku procesních náležitostí podání žádosti stanovených vnitrostátním právem a kapacitními možnostmi zastupitelského úřadu je v případě převisu poptávky po určitých pobytových titulech přijat jen určitý (omezený) počet žádostí. K námitce, že mezi důvody hodné zvláštního zřetele, které odůvodňují upuštění od povinnosti osobního podání, lze zařadit i překážky na straně zastupitelského úřadu, žalovaný uvedl, že důvody pro upuštění povinnosti osobního podání posuzuje vždy zastupitelský úřad na základě správního uvážení a musí se jednat o důvody, které žadateli objektivně brání v tom dostavit se fyzicky k osobnímu podání žádosti (zejména důvody zdravotní).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobkyně navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobkyně namítla, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou účinnou od 15. 8. 2017 a že v souladu s judikaturou správních soudů bylo povinností zastupitelského úřadu upustit od osobního podání žádosti. V tomto směru odkázala na novelizaci zákona o pobytu cizinců. S účinností ode dne 15. 8. 2017 bylo do zákona včleněno nové ustanovení § 169d odst. 3, které sice zachovává povinnost cizince podat žádost osobně, současně však stanoví postup pro případ, že cizinec není schopen žádost osobně podat s ohledem na závažné a objektivní důvody. Novela tak zaručuje cizincům, kteří mají jakýkoliv důvod, proč nemohou podat žádost osobně, podat žádost jiným způsobem a zahájit řízení o ní. Žalobkyně tohoto postupu využila a doložila důvody pro upuštění od povinnosti žádost

podat osobně. Přestože podle dikce § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad *může* od povinnosti osobního podání žádosti upustit, při existenci a prokázání objektivních důvodů tak podle žalobkyně učinit musí. Takový závěr vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2016, č. j. 57 A 53/2015-96, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 97/2017-42 (rozhodnutí správních soudů uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

5. Žalobkyně dále brojila proti názoru žalovaného, že důvody, pro které lze upustit od povinnosti osobního podání žádosti, se rozumí pouze takové důvody, které žadateli objektivně brání v tom, aby se fyzicky dostavil k osobnímu podání žádosti. Podle žalobkyně může být důvodem pro prominutí povinnosti osobního podání cokoli, co žadateli v osobním podání brání, tedy i případ žalobkyně, která se sice může na úřad osobně dostavit, ale nebyla schopna se zaregistrovat. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010-106, publikovaný pod č. 2387/2011 Sb. NSS, jsou důvodem prominutí osobního podání žádosti také překážky na straně zastupitelského úřadu, konkrétně jeho nedostatečná kapacita, která neumožňuje podání žádosti všem žadatelům, popř. úmyslné regulování počtu podaných žádostí.
6. Žalobkyně dále uvedla, že vzhledem k ustanovení § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je žádost cizince o pobytové oprávnění nepřijatelná pouze tehdy, pokud cizinec nedodrží způsob sjednání termínu pro podání žádosti, který je stanoven zákonem o pobytu cizinců. Tento zákon však žádný způsob pro sjednání termínu nestanoví. Podle § 169f citovaného zákona je žadatel povinen sjednat si termín způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na úřední desce. Toto ustanovení je však s ohledem na § 169h odst. 1 písm. a) citovaného zákona třeba vykládat tak, že zastupitelský úřad nemůže na své úřední desce zveřejnit jakýkoli způsob sjednání termínu, ale pouze takový způsob, který je zákonem o pobytu cizinců výslovně stanoven. Sjednání termínu prostřednictvím systému Visapoint, telefonicky, e-mailem ani osobně však zákon o pobytu cizinců neupravuje. Uvedené způsoby objednání tak vůbec není možné použít.
7. Žalobkyně dále namítla, že zastupitelský úřad není oprávněn prostřednictvím sjednávání systému regulovat počet podávaných žádostí, především z důvodu netransparentnosti a diskriminace na základě státní příslušnosti. Přístup ke správnímu orgánu a právo na podání žádosti je podle žalobkyně základním právem podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010-106, jehož závěry je možné vztáhnout i na její případ. Pokud žalovaný argumentoval tím, že vzhledem k § 169d odst. 2, § 169f a § 169h zákona o pobytu cizinců účinnými od 15. 8. 2017 má zastupitelský úřad oprávnění regulovat počet žadatelů, žalobkyně namítala, že z žádného z těchto ustanovení nevyplývá oprávnění veřejné moci bránit občanům Vietnamu v osobním podání žádosti o pobyt či vízum a tím je omezovat v právu zaručeném čl. 36 odst. 1 Listiny. Ani novela zákona podle názoru žalobkyně nic nezměnila na platnosti názorů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, které uvedl v rozsudcích ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, a č. j. 7 Azs 227/2016-36, publikovaných pod č. 3601/2017 a 3603/2017 Sb. NSS. Pokud zákon pro žadatele stanoví povinnost osobního podání žádosti, vyplývá z toho povinnost pro zastupitelské úřady zorganizovat svoji činnost tak, aby žadatelé měli možnost svoje žádosti osobně podat v přiměřeném čase, lidsky důstojným způsobem atd. Na zastupitelském úřadu v Hanoji je v současné době zavedena kombinace telefonického objednávání a objednávání e-mailem. Telefonické objednávání je prováděno v pondělí ve

tři hodiny ráno středoevropského času, objednává se na následující týden až do vyčerpání kapacity a poté je linka odpojena. Zástupce žalobkyně se na tuto linku snaží opakovaně, avšak neúspěšně, dovolat. Linka je vždy obsazená a po cca jedné hodině volajícího informuje, že volné termíny byly vyčerpány. Objednávání e-mailem je možné provést vždy na začátku kalendářního měsíce na měsíc dopředu. I kapacita tohoto způsobu objednávání bývá vyčerpána po krátké době. Žalobkyně dále namítla, že z webových stránek zastupitelského úřadu ani z jeho úřední desky nelze zjistit kým, kdy a na základě jakých hledisek byl stanoven současný objednávací systém, a na základě čeho byla stanovena kapacita počtu týdně přijímaných žádostí.

8. V závěrečném žalobním bodu žalobkyně namítala, že postup zastupitelského úřadu je v rozporu se Směrnicí Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny (dále též „Směrnice o právu na sloučení rodiny“ či jen „Směrnice“), jelikož z článku 8 této Směrnice vyplývá, že členské státy nesmějí regulovat počet podaných žádostí o pobyt za účelem sloučení rodiny či v tomto směru stanovovat určité kvóty. To však zastupitelský úřad činí, jelikož odkazem na regulaci počtu podaných žádostí či kapacitu úřadu předem upravuje počet žadatelů, kteří budou moci žádost podat. Směrnice stanoví jak procesní, tak i hmotněprávní podmínky, jejichž splnění jsou členské státy od žadatelů oprávněny vyžadovat. Členské státy přitom nejsou oprávněny přijímat vnitrostátní úpravu, která by byla v tomto směru méně příznivá. Členské státy proto vůbec nejsou oprávněny podmiňovat zahájení řízení tím, že žadatel podá žádost osobně po předchozím sjednání termínu. Česká právní úprava je tudíž s touto Směrnicí v rozporu. V důsledku přímé aplikace Směrnice proto byla žalobkyně oprávněna žádost podat i jinak než osobně, případně zastupitelský úřad byl povinen od povinnosti osobního podání upustit. Pokud by Směrnice umožňovala uložit žadateli povinnost sjednat si termín podání žádosti, stanovila by k tomu členským státům výslovné oprávnění, jako je tomu v případě Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009, o kodexu Společenství o vízech (tzv. „vízový kodex“), pokud jde o krátkodobá víza. Nadto v případě žádosti o krátkodobé vízum má žadatel podle článku 9 odst. 2 vízového kodexu záruku sjednání termínu k podání žádosti do dvou týdnů. V případě dlouhodobého pobytu žádnou takovou záruku nemá.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a další podání účastníků řízení

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny nelze vykládat izolovaně od základního účelu zákona, kterým je veřejný zájem na kontrolované migraci, nikoliv ochrana subjektivních práv jednotlivců – občanů cizích států. Žalovaný shrnul situaci stran objednávání k osobnímu podání v roce 2017. Až do dne 30. 10. 2017 se bylo možné objednat na 30 dnů předem prostřednictvím systému Visapoint. Ke dni 31. 10. 2017 byl provoz systému Visapoint ukončen. Od 1. 11. 2017 do 27. 11. 2017 se nebylo možné objednat, zastupitelský úřad nicméně v průběhu listopadu přijímal žádosti na základě objednávek, které byly do 30. 10. 2017 učiněny prostřednictvím systému Visapoint. Dne 24. 11. 2017 byla na webové stránce zastupitelského úřadu zveřejněna informace o spuštění systému telefonického objednávání a informace, že objednávání tímto způsobem bude zahájeno dnem 27. 11. 2017 na termíny od 4. 12. 2017. Dne 5. 12. 2017 byl spuštěn systém objednávání tzv. „cestou živé fronty.“ Ode dne 9. 11. 2017 do 30. 11. 2017 byl provoz konzulárního úseku zastupitelského úřadu omezen, proto byla část registrovaných žadatelů telefonicky přeobjednána na termíny v prosinci 2017. Žadatelé, respektive jejich

právní zástupci, byli v každý okamžik informováni o způsobu objednání a o termínech, na které lze objednání provést. Žalobkyně však podala žádost o pobytové oprávnění alternativním způsobem v době, kdy musela být z webové stránky zastupitelského úřadu informována, že je přijímání nových žádostí pozastaveno do doby spuštění nového sjednávacího systému. V souladu s § 169d odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců bylo řízení o žádosti skutečně zahájeno, avšak v důsledku zamítnutí žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobyt bylo následně podle § 169d odst. 3 věty třetí zastaveno.

10. Výklad žalobkyně, že zastupitelský úřad musí při existenci objektivních důvodů od povinnosti osobního podání žádosti upustit, je podle žalovaného nesprávný. Upuštění od povinnosti osobního podání je řešením subsidiárním, k němuž lze přistoupit pouze ve výjimečných případech. Žádosti může zastupitelský úřad vyhovět na základě správního uvážení, jestliže shledá daný případ jako odůvodněný konkrétními okolnostmi. Žalovaný odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, podle něhož je na veřejné správě, jakým způsobem technicky uspořádá vyřizování žádostí o pobytová oprávnění tak, aby je byla schopna za přiměřených nákladů zvládat. Přechod na nový objednávací systém v měsíci listopadu 2017 byl podle žalovaného takovým technickým opatřením. Současně třítydenní pozastavení objednávání k podání žádosti nelze považovat za nepřiměřené. Takový závěr potvrdil také Krajský soud v Hradci Králové – pobočka Pardubice v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 52 A 11/2018-164, v téměř identické věci. K námitce, že ani nový objednávací systém nenabízí dostatečný počet termínů, žalovaný uvedl, že správní úřady při výkonu svých pravomocí v zahraničí nemají stejné technické a personální možnosti jako správní úřady na území České republiky a jejich provoz je podstatně nákladnější. S ohledem na tyto skutečnosti nedostatek míst v objednávacím systému neznamena nezákonnost systému. Žalovaný nesouhlasil s výkladem, že důvodem pro upuštění od povinnosti osobního podání může být cokoliv, co žadateli brání v osobním podání žádosti, tj. i skutečnost, že v rozhodné době nebyl schopen se k osobnímu podání žádosti zaregistrovat. Uvedl, že důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání posuzuje vždy zastupitelský úřad na základě správního uvážení. Nemůže se však jednat o důvody spočívající v tom, že žadatel nebyl úspěšný v získání termínu prostřednictvím registračního systému, který, viděno jeho pohledem, údajně neplní svoji funkci nebo že z důvodu změny objednacích systémů nebyl krátkodobě objednacím systémem k dispozici. V tomto směru žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015-67, rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 3. 2018, č. j. 50 A 9/2018-56, ze dne 22. 5. 2018, č. j. 50 A 77/2017-31, či rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 27. 6. 2018, č. j. 52 A 11/2018-164.
11. K námitce, že zákon nestanoví žádný způsob sjednání termínu osobního podání žádosti, žalovaný uvedl, že zákon o pobytu cizinců takový způsob stanoví tím, že v § 169f v souvislosti s § 169d téhož zákona zmocňuje zastupitelský úřad, aby při zvážení místních podmínek určil, jakým způsobem mají být žádosti podávány. To žalovaný učinil, určil-li, že do 31. 10. 2017 se žadatel registroval prostřednictvím systému Visapoint, od 27. 11. 2017 je povinen se objednat telefonicky a od 5. 12. 2017 se může dostavit do živé fronty. Žalovaný dále uvedl, že zákonodárce zcela úmyslně ponechal organizaci způsobu podávání žádostí na zastupitelských úřadech, a to z důvodu místních rozdílů. Mezi různými zeměmi existují značné rozdíly, pokud jde o počet žádostí, přístup žadatelů, jazykové možnosti

úřadu, snahy o obcházení stanovených pravidel atd. Proto je způsob organizace vízové agendy na různých zastupitelských úřadech různý. Nedochází tím však k porušení zásady rovnosti. Podle žalovaného jsou dále naplněny požadavky vyplývající z čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod, a to ustanovením § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které stanoví, jakým způsobem se mají žadatelé svého práva domáhat. K tvrzení o netransparentnosti objednávacích systémů žalovaný uvedl, že žalobkyně uvedené aspekty fungování systémů závisí na kapacitách příslušného zastupitelského úřadu pro zpracování žádostí o pobytové tituly, které se v první řadě odvíjí od systemizace služebních a pracovních míst, míry připravenosti žadatelů pro osobní podání žádosti, komunikačních schopností žadatelů, náročnosti zpracování žádostí o jednotlivé pobytové tituly. Kapacitu zastupitelského úřadu rovněž ovlivňuje počet žádostí podávaných tzv. alternativním způsobem, jak tomu bylo v případě žalobkyně. Objednávací systémy pak umožňují rezervaci termínu k osobnímu podání žádosti bez jakékoliv možnosti vnějšího ovlivnění ze strany pracovníků zastupitelského úřadu či ministerstva. K odkazu žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010-106, žalovaný uvedl, že skutková i právní situace v případě daného případu byla odlišná od nyní posuzované věci.

12. K námitce, že Směrnice o právu na sloučení rodiny neumožňuje regulovat počet podaných žádostí, žalovaný uvedl, že právo na povolení k pobytu za účelem sloučení s rodinou není právo absolutní, tedy že ne každá osoba, která je držitelem povolení k pobytu na území České republiky, usilující o sloučení rodiny, bude spadat do rozsahu působnosti směrnice. I v případech, kdy jsou příslušné podmínky splněny, není vyloučeno oprávnění státu stanovit pravidla přijímání a zpracovávání žádostí o pobytové oprávnění za účelem sloučení s rodinou. Jádrem sporu v posuzované věci není právo na dlouhodobý pobyt za účelem sloučení s rodinou, ale právě nesplnění zákonných požadavků, které žadatel musí splnit při podání žádosti. K námitkám žalobkyně ohledně čl. 8 Směrnice o právu na sloučení rodiny žalovaný uvedl, že tento článek se vůbec netýká otázky podávání žádostí, nýbrž otázky maximální doby pobytu osoby usilující o sloučení, kterou mohou členské státy požadovat, a dále otázky maximální lhůty od podání žádosti k vydání povolení k pobytu v případě existence kvót. Objednávací systémy v rozhodné době žádné kvóty ve smyslu čl. 8 Směrnice nezaváděly, nýbrž byly a jsou pouze organizačním opatřením, které vychází z místních podmínek. K námitce, že dle čl. 3 odst. 5 Směrnice nejsou členské státy oprávněny nad rámec Směrnice přijímat vnitrostátní úpravu, která obsahuje procesní postupy nebo hmotněprávní podmínky, které jsou pro žadatele méně příznivé, žalovaný uvedl, že Směrnice nepředstavuje úplnou harmonizaci. Srovnání s úpravou obsaženou ve vízovém kodexu je taktéž nepřipadné, jelikož tento kodex je nařízením, a tudíž obsahuje podrobnější úpravu procesního režimu podávání žádostí. Čl. 5 Směrnice nebrání tomu, aby členské státy ve vnitrostátním právu upravily konkrétní náležitosti podávání žádostí za podmínky, že takové podmínky nebudou se Směrnicí v rozporu. Takový závěr vyplývá i z dokumentu Evropské komise KOM/2011/0735, jehož se dovolávala žalobkyně.
13. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí nevybočuje ze zákonných mezí a že bylo vydáno v řízení, které probíhalo v souladu s platným právem. Podle žalovaného žaloba není důvodná, a proto navrhl soudu, aby ji zamítl.
14. Dne 21. 12. 2018 byl soudu doručen přípis, v němž žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, č. j. 11 A 120/2018-35, ve kterém se soud vypořádal se všemi žalobními body a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

15. V reakci na vyjádření žalovaného odkazující na rozsudek Městského soudu v Praze žalobkyně soudu předložila text kasační stížnosti, která byla proti rozsudku Městského soudu v Praze podána.

IV. Posouzení věci soudem

16. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného a shledal, že **žaloba je důvodná**.
17. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým zastupitelský úřad zamítl žádost žalobkyně o upuštění od osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s rodinou, kterou žalobkyně podala současně se žádostí o uvedené pobytové oprávnění.
18. Podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovaným je otázka, zda byl zastupitelský úřad v daném případě povinen podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců upustit od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, či nikoliv.
19. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně od počátku tvrdila, že se neúspěšně pokoušela zaregistrovat si termín pro osobní podání žádosti o pobyt v systému Visapoint. Žalobkyně se dle svého tvrzení obrátila na právního zástupce, aby jí pomohl zajistit osobní podání žádosti na Velvyslanectví ČR v Hanoji, popř. pomohl podat žádost jiným způsobem. Žalobkyni se po dobu od 25. 8. 2017 do 31. 10. 2017 nepodařilo v systému Visapoint zaregistrovat, protože systém jí nikdy nenabídl volný termín. Dne 30. 10. 2017 byla na webových stránkách zastupitelského úřadu zveřejněna informace, že ke dni 31. 10. 2017 končí provoz systému Visapoint a od 1. 11. 2017 již objednávání termínu pro přijetí žádostí prostřednictvím tohoto systému nebude možné. Současně byla zveřejněna informace, že od 1. 11. do 30. 11. 2017 jsou termíny k podání žádostí objednány v rámci dosavadního provozu systému Visapoint. Dále bylo uvedeno, že je připravován nový způsob objednávání termínů pro příjem žádostí na období od 1. 12. 2017 s tím, že nové informace budou zveřejněny na webových stránkách zastupitelského úřadu dne 24. 11. 2017. Dne 8. 11. 2017 zastupitelský úřad zveřejnil na webových stránkách, že jeho provoz bude od 9. 11. na konzulárním úseku dočasně omezen. V tomto období proto nebyly sjednávány nové termíny k podávání žádostí. Dne 22. 11. 2017 byla na zastupitelský úřad doručena prostřednictvím datové schránky žádost žalobkyně o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobyt dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Tato žádost byla správním orgánem prvního stupně zamítnuta.
20. Povinnost cizince podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu osobně je stanovena v § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 169d odst. 2 téhož zákona vymezuje, že osobním podáním se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví zákon o pobytu cizinců.
21. Podle § 169f zákona o pobytu cizinců je žadatel povinen si termín osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu předem sjednat, a to způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.

22. Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud cizinec současně s doručením žádosti doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. V takovém případě je řízení dnem, kdy žádost došla na zastupitelský úřad, zahájeno. Pokud však zastupitelský úřad od povinnosti osobního podání neupustí, řízení o žádosti zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu známy důvody pro takové upuštění z jeho úřední činnosti, nebo může také učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.
23. Pokud žalobkyně namítala, že by § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že zastupitelský úřad od povinnosti osobního podání upustit může, s ohledem na judikaturu správních soudů tak v případě, že žadatel uvede a doloží objektivní důvody pro upuštění, učinit musí, soud konstatuje, že výraz „může“ užitý v § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců indikuje, že posouzení, zda k upuštění od povinnosti osobního podání dojde, je otázkou správního uvážení zastupitelského úřadu. Dané ustanovení však v sobě obsahuje *„nejen správní uvážení, ale kombinuje jej s neurčitým právním pojmem „odůvodněný případ.“ Tento pojem nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Správnímu orgánu je poskytován prostor pro zhodnocení, zda konkrétní situace patří do rozsahu daného neurčitého pojmu, či nikoliv. Míra uvážení správního orgánu se zde zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Naplnění obsahu neurčitého právního pojmu s sebou nese povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který norma předvídá.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018-22). Kombinace správního uvážení s neurčitým právním pojmem tedy zpravidla omezuje diskreční pravomoc správního orgánu.
24. Podat žádost o taxativně zákonem vymezené pobyty jinou formou než osobním podáním je výjimečná možnost a bude se jednat především o případy, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36, ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015-67, či ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10 Azs 163/2016-37). Žadatel musí rovněž uvést konkrétní důvody, proč právě jeho případ má být oním *„odůvodněným případem“*, v němž nemá správní orgán trvat na osobním podání žádosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015-67). V rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010-106, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„[p]rostřednictvím daného institutu lze tedy zohlednit situace, které budou cizinci důvodně bránit v osobním podání žádosti přímo na zastupitelském úřadě. O jaké typové případy v praxi půjde, zda se má jednat pouze o případy překážek osobní účasti, které jsou na straně cizince, nebo též o případy překážek na straně zastupitelského úřadu, zákon o pobytu cizinců žádným způsobem ani neupravuje ani nenaznačuje. Každé takové posouzení tedy závisí na úvaze zastupitelského úřadu, který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a dané zemi existující podstatné okolnosti.“* Nejvyšší správní soud v tomto ohledu dále v rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018-22, upřesnil, že *„odůvodněný případ“* není redukován pouze na existenci omezení způsobených zdravotním stavem, tedy na *„situace, kdy je objektivně nemožné se dostavit k zastupitelskému úřadu, ale rovněž na situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena. Lze uvažovat i o situaci, kdy samotný zastupitelský úřad může mít*

např. natolik závažné provozní problémy, že nebude možné jej osobně navštívit.“ Uvedené závěry lze přiměřeně aplikovat i na nyní projednávanou věc.

25. V rozsudku ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 90/2011-62, publikovaném pod č. 2756/2013 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„žadatel o vízum, jakkoli nemá právní nárok na vstup do České republiky, má právo na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny) při vyřizování žádosti o takový vstup. Toto právo v sobě zahrnuje především předvídatelné a běžným žadatelem obvykle splnitelné procedurální podmínky podání a vyřízení žádosti, k nimž je nutno počítat i možnost podat žádost v reálném čase a lidsky důstojným způsobem“*. Tyto závěry pak potvrdil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, kde konstatoval: *„[j]e na veřejné správě, jakým způsobem „technicky“ uspořádá vyřizování žádostí o nejrůznější pobytová oprávnění tak, aby byla schopna je za přiměřených nákladů zvládat. Musí však v každém případě umožnit žadatelům takové žádosti v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem podat. Je na veřejné správě, zda ke splnění tohoto úkolu využije informační technologie, vícestupňovou proceduru posuzování žádostí, prvky náhodného výběru, nástroje ekonomické regulace (správní poplatky v citelné výši) anebo kombinaci některých z těchto či jiných nástrojů. Zvolené nástroje však musí být založeny na racionálních a férových pravidlech a umožňovat průběžnou i následnou kontrolu toho, že nejsou zneužívány či používány svévolně.“*
26. V obecné rovině soud nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, že žadatelé z Vietnamu, kteří jsou povinni podávat své žádosti o pobytová oprávnění na zastupitelském úřadě v Hanoji, jsou diskriminováni na základě své státní příslušnosti. Podstatu principu rovného zacházení (tj. nediskriminace) je možno - jednoduše řečeno - vyjádřit slovy *„ve shodných případech shodně, v rozdílných případech rozdílně.“* Vzhledem k tomu, že v různých státech panuje různý zájem o pobytová oprávnění v České republice, je zcela logické, že se v jednotlivých státech konkrétní (technické) aspekty fungování zastupitelských úřadů, typicky pokud jde o objednávací systémy k podávání jednotlivých žádostí, liší. Správní úřady při výkonu pravomoci v zahraničí nemají stejné technické a personální možnosti jako správní úřady na území České republiky a jejich provoz je podstatně nákladnější než provoz tuzemských správních úřadů. S ohledem na zvláštní povahu výkonu státní správy v zahraničí a z toho vyplývajících omezení tedy nelze jakoukoli pocítovanou nedostatečností kapacit považovat za nezákonnou. Obdobně v již citovaném rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že *„si je vědom, že zejména v zemích, kde existuje vysoký přetlak poptávky po zaměstnání v České republice nad nabídkou, kterou je Česká republika z politických, společenských a ekonomických důvodů ochotna akceptovat (typicky Vietnam či Ukrajina), musí existovat systém, který efektivně, tedy zejména za únosných nákladů, jež ponese český stát, dokáže zvládnout velkou masu žádostí o pobytová oprávnění nejrůznějšího druhů, z nichž převážné většině nebude vyhověno. Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb.“* Intervence soudu by však byla namístě v okamžiku, pokud by sjednání termínu k osobnímu podání žádosti *„nebylo s ohledem na kapacitu a organizaci žalovaného v podstatě možné, případně pokud by nebylo možné v přiměřené době“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2019, č. j. 5 Azs 234/2018-43); v uvedených souvislostech však zdejší soud nemůže přisvědčit žalobkyni, že, jak již bylo uvedeno, by ve věci docházelo k diskriminaci, a že by daným způsobem byly stanovovány nějaké „kvóty“ na počet podaných žádostí za účelem sloučení rodiny (jedná se důsledek faktických kapacitních možností).

27. V projednávané věci je třeba přihlédnout ke specifiku případu spočívajícím v tom, že žádost žalobkyně o upuštění od osobního podání žádosti byla podána v době, kdy byl zrušen systém Visapoint a činnost zastupitelského úřadu byla omezena a tento úřad vůbec nepřijímal nové objednávky termínů k přijímání žádostí. V rozhodné době byly přijímány pouze žádosti, k jejichž podání byly sjednány termíny ještě v systému Visapoint. Z uvedeného důvodu tedy existovaly objektivní překážky na straně zastupitelského úřadu ve vztahu k příjmu nových objednávek termínů k osobnímu podání žádosti. Spornou otázkou bylo, zda tato situace zasáhla do práv žalobkyně na vyřízení žádosti v přiměřeném časovém horizontu.
28. K ukončení provozu systému Visapoint a následné nedostupnosti zastupitelského úřadu v Hanoji (v období od 1. 11. 2017 do 4. 12. 2017) se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2019, č. j. 5 Azs 234/2018-43, ve kterém se jednalo o skutkově obdobný případ jako v nyní posuzované věci. Tímto rozsudkem byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 27. 6. 2018, č. j. 52 A 11/2018-164, jímž žalovaný mimo jiné argumentoval ve vyjádření v žalobě. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyslovil několik stěžejních závěrů, které jsou aplikovatelné i na nynější věc. Zejména je potřeba uvést, že ne každý provozní výpadek zastupitelského úřadu, který trvá poměrně krátkou dobu (zde přibližně období jednoho měsíce), je bez dalšího třeba považovat za nepřiměřený. Proto nezakládá mechanicky tzv. odůvodněný případ pro upuštění od osobního podání žádosti (srov. bod 27 odkazovaného rozsudku). V nynější věci však, stejně jako v naposledy citovaném rozsudku, nešlo jen o takto krátkou dobu. Žalobkyně se dle svého tvrzení již několik měsíců před provozním výpadkem v listopadu 2017 neúspěšně snažila sjednat si termín k osobnímu podání žádosti o pobyt prostřednictvím systému Visapoint, přičemž tuto dobu nemožnosti sjednat si termín k osobnímu podání žádosti je třeba (v případě, že bude tvrzení žalobkyně prokázáno) připočíst k nyní sporné listopadové výluce na zastupitelském úřadu. Dobu relativní nemožnosti přihlásit se přes Visapoint a dobu absolutní nemožnosti se k osobnímu podání žádosti objednat je třeba počítat (srov. bod 28 odkazovaného rozsudku).
29. Obdobné závěry vyplývají i z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu, v nichž byly řešeny případy skutkově podobné nyní posuzované věci, srov. např. rozsudky ze dne 31. 7. 2019, č. j. 10 Azs 218/2019-50, ze dne 29. 8. 2019, č. j. 1 Azs 216/2019-46, či ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 Azs 80/2019-42, podle nichž přechodná neexistence či nefunkčnost objednávacího systému zpravidla sama o sobě nezakládá odůvodněný případ, v němž je nutno umožnit žadateli nouzové podání žádosti o pobytový titul; v každém případě je ovšem třeba individuálně a zejména poctivě zvážit celkovou dobu, po kterou cizinec neúspěšně usiloval o sjednání termínu osobního podání žádosti, jakož i jiné důležité faktory (typ žádaného pobytového titulu, osoba žadatele, věk, zdravotní stav, rodinné pouto v ČR a mnoho dalších).
30. V projednávané věci správní orgány nesprávně vycházely z toho, že doba necelého jednoho měsíce nefunkčnosti systému v rámci přechodu na jiný objednávací systém, není dobou nepřiměřenou, přičemž otázkou, jak dlouho se předtím žalobkyně nemohla registrovat v systému Visapoint, se vůbec nezabývaly. Pro posouzení věci je přitom rozhodná nejen doba, kdy se k termínu osobního podání žádosti nebylo možné objednat vůbec, ale i doba, po kterou žalobkyni nebylo umožněno se registrovat v systému Visapoint, a to z příčin nikoli na její straně. Žalobkyni totiž i přes provozní problémy popsané v napadeném rozhodnutí muselo být umožněno podat žádost v přiměřeném časovém horizontu a lidsky

důstojným způsobem (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52). Právě nemožnost sjednat si po nepřiměřenou dobu termín pro osobní podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint přitom může být podle recentní judikatury správních soudů důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 195/2018-48).

31. Ačkoli žalobkyně v žádosti o upuštění od osobního podání žádosti i v celém průběhu správního řízení setrvala tvrdila, že se opakovaně neúspěšně pokoušela registrovat k osobnímu podání prostřednictvím systému Visapoint, správní orgány se těmito tvrzeními vůbec nezabývaly. Vzhledem k tomu, že se ze shora uvedených důvodů jednalo o podstatnou okolnost pro posouzení věci, je třeba konstatovat, že závěr správních orgánů o tom, že se v daném případě nejednalo o „*odůvodněný případ*“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, byl předčasný. Z tohoto důvodu je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné a v důsledku toho nemůže při soudním přezkumu obstát.
32. Aby mohla být věc řádně posouzena, je třeba prověřit tvrzení žalobkyně ohledně celkové doby, po kterou si údajně nemohla sjednat termín pro osobní podání žádosti o pobyt, a to včetně doby, po kterou se tak měla snažit učinit prostřednictvím systému Visapoint. Důkazní břemeno bude přitom ležet na straně žalobkyně. Dále bude nutné posoudit, z jakých důvodů tato případná nemožnost nastala a komu ji lze přičítat. Teprve poté bude možné zhodnotit, zda se v projednávané věci jedná o „*odůvodněný případ*“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců pro upuštění od osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt (zde soud poznamenává, že již ve své žádosti ze dne 21. 11. 2017 žalobkyně poukazovala na to, že disponuje podklady, které mají svědčit o nefunkčnosti systému Visapoint, které v případě zájmu o doložení ze strany správního orgánu předloží).
33. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že důvodnými neshledal námitky týkající se funkčnosti nového systému objednávání termínů k osobnímu podání žádosti, jelikož tyto námitky se netýkají konkrétní situace žalobkyně. Žalobkyně podala žádost o upuštění od osobního podání žádosti dne 22. 11. 2017, tedy dva dny před zveřejněním nového způsobu sjednávání termínů (který měl být spuštěn od 1. 12. 2017), aniž by na spuštění tohoto nového systému vyčkala. Žalobkyně nový objednávací systém vůbec nevyužila, je tedy zřejmé, že předmětné námitky se netýkají žalobkyně samotné, ale nanejvýš jiných klientů stejného advokáta. Úkolem soudu ve správním soudnictví přitom není hodnotit obecné fungování objednávacího systému, nýbrž rozhodnout, zda v rámci fungování systému mohla být žalobkyně zkrácena na svých veřejných subjektivních právech či nikoliv.
34. Soud nepřisvědčil ani argumentaci, v níž žalobkyně dovozovala, že způsoby sjednání termínu osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt musí být stanoveny přímo zákonem, a že zastupitelský úřad pak může na své úřední desce zveřejnit již jen některý z takto zákonem stanovených způsobů. Takový výklad ze systematiky zákona o pobytu cizinců, respektive z posloupnosti ustanovení § 169f a § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nevyplývá. Ustanovení § 169f citovaného zákona stanoví, že žadatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce, aniž by byl zastupitelský úřad výslovně limitován v tom, jaký způsob zvolí. Pokud § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy ustanovení následující až po § 169f, stanoví, že je žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nepřijatelná, jestliže si cizinec předem nesjednal termín podání žádosti způsobem stanoveným tímto zákonem, je třeba

slovní spojení „*způsobem stanoveným tímto zákonem*“ vykládat tak, že zákon o pobytu cizinců způsob sjednání termínu nemusí stanovit přímo, nýbrž činí tak v § 169f odkazem na oprávnění zastupitelských úřadů v tomto směru. Návaznost dotčených dvou ustanovení je tak opačná, než jak ji vykládá žalobkyně. Skutečnost, že konkrétní způsoby sjednávání termínů podávání žádostí nestanoví přímo zákon, nýbrž ponechává je na jednotlivých zastupitelských úřadech, je pak logická i v tom směru, že umožňuje zohlednit konkrétní situaci v jednotlivých zemích, tj. zejména poptávku po pobytových oprávněních v České republice v té které zemi a její případné změny v čase.

35. Soud konečně nepřisvědčil ani námitce, že zákon o pobytu cizinců, stanoví-li povinnost osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny a předchozí sjednání termínu za tímto účelem, odporuje Směrnici o právu na sloučení rodiny. Soud se v tomto směru ztotožňuje s náhledem žalovaného, že daná Směrnice nepředstavuje komplexní a úplnou úpravu veškerých procesních otázek při podávání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Řada procesních aspektů při podávání těchto žádostí tak danou Směrnicí vůbec není upravena a je ponecháno na členských státech, aby, při respektování smyslu a účelu Směrnice, tyto upravily ve své vnitrostátní úpravě. Uvedené platí právě i pro otázku formy podání žádosti o dlouhodobý pobyt a pro postup před podáním samotné žádosti, které Směrnice nijak neupravuje. Případné není ani srovnání s vízovým kodexem, jelikož ten je právním předpisem upravujícím společnou (jednotnou) vízovou politiku Evropské unie a jako takový obsahuje, na rozdíl od Směrnice o právu na sloučení rodiny, podrobnou úpravu, pokud jde o postup a podmínky udělování víz členskými státy.
36. Soud si je vědom existence rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, č. j. 11 A 120/2018-35, ve kterém byla projednávána skutkově i právně obdobná věc, je však třeba konstatovat, že proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní dosud nerozhodl. Zdejší soud není rozsudkem Městského soudu v Praze vázán, přičemž výše podrobně uvedl, z jakých důvodů posoudil věc jiným způsobem. Pokud žalobkyně v rámci repliky odkázala na obsah kasační stížnosti, která byla proti předmětnému rozsudku Městského soudu v Praze podána, soud toto podání z větší části považoval pouze za informaci o tom, že ve věci byla kasační stížnost podána, nikoli za rozvedení žalobních bodů v nyní projednávané věci, a to také vzhledem k tomu, že důvody pro jeho rozhodnutí jsou v případě zdejšího soudu jiné, než v případě Městského soudu v Praze; proto Krajský soud v Brně nepovažoval za nutné se s obsahem předložené kasační stížnosti podrobně vypořádávat.

V. Závěr a náklady řízení

37. Krajský soud v Brně z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.); v dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
39. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta žalobkyně a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů

a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dva režijní paušály, a to ve výši $2 \times 3\,100$ Kč a 2×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Protože advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 428 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. února 2020

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu